

[Bente Juncker]

at tro, at der kunne bevilges ad libitum på finansloven.

Jeg mener, denne argumentation er falsk, hvis man mener noget alvorligt og reelt med at ville skabe de bedst mulige uddannelsesmæssige og forskningsmæssige resultater, som alle er enige om at vi skal have.

For at opnå de resultater kræves en effektiv styrelse med klar ansvarsplacering, og hvor forskningssynspunktet styrkes. Det er det, det foreliggende lovforslag sigter på, og det kan CD kun være enig med ministeren i.

Tiden er løbet fra romantikken fra 1968. Man må se at komme ned på jorden igen; vi har trods alt 15 års erfaringer bag os med en styrelsesform, der er præget af det, Wandeludvalget kalder »et tidstypisk deltagerdemokratisk ideal«. Det må dog gøre et vist indtryk, når Det kongelige danske Videnskaberne Selskab giver så klart udtryk, som tilfældet er, for tilslutning til Wandeludvalgets målsætning og de forslag, der er resultatet heraf.

Skulle jeg pege på enkelte punkter i ministerens forslag, som CD anser for særlig væsentlige, kan jeg nævne fire:

For det første udformningen af § 4, hvor det præciseres, at rektor er ansvarlig leder af hele institutionen og øverste foresatte for det ansatte personale.

For det andet kan jeg nævne § 11, stk. 4, hvor man søger at nedbryde adskillelsen af økonomisk ressourcfordeling og uddannelsernes indhold gennem en enstrengt struktur.

For det tredje etablering af forskningsnævn og endelig bestemmelserne om repræsentation af aftagersynspunkter. Herved bidrages der til at skabe et åbent miljø for forskningen på et kvalificeret niveau; der brydes nogle mure ned, og det lægger vi vægt på i CD.

Vedrørende sammensætningen af konsistorium og fakultets- og fagråd er Wandelbænkningens forslag ikke fulgt. CD kunne udmærket have givet tilslutning til disse forslag, men vi har forståelse for den løsning, ministeren har valgt.

CD udtrykker tilfredshed med lovforslaget i sin helhed.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Ministeren er utilfreds med den nuværende styrelseslov, men de institutioner, der bruger loven, er stort set tilfredse, eller sagt på en anden måde: de vil absolut ikke have de forslag til ændringer af loven, som ministeren ønsker. Det siger ministeren da også ligeud i sin skriftlige fremsættelse. Det ville nu også have været svært for ministeren at påstå noget andet, idet det har været stort set umuligt at opdrive et par pæne ord fra institutionernes side om ministerens tanker.

Men ufortrødent går ministeren alligevel i gang, fordi demokrati efter ministerens mening gør alt ineffektivt og tager alt for lang tid. Det er åbenbart bedre med en pisk, så det hele kan gå i en fart.

Hvad er så hovedopskrifterne for ministerens iværksætterlyst, inspireret af eller nærmere afskrevet efter Wandeludvalget? Det er centralisering af magt og kompetence hos rektor, dekan, institutbestyrer osv., styrkelse af de fastansatte videnskabelige medarbejdere på bekostning af timelærerne, svækkelse af studenterindflydelsen og TAP-indflydelsen, nedlæggelse af institutrådene og nedlæggelse af de centrale studienævn.

Styrelsesloven er som sagt roden til alt ondt, siger ministeren. Institutionerne mener, at de problemer, der er, nu nok snarere skyldes, at institutionernes autonome planlægning reelt umuliggøres af ovenfra kommende ultimative ministerielle krav om indholdsmæssige og økonomiske omprioriteringer, samtidig med at budgetreformen har udhulet institutionernes selvstyre og frataget dem muligheden for at fordele ressourcerne internt.

I de 12-15 år styrelsesloven har fungeret, har uddannelsessystemet måttet tilpasse sig først en meget kraftig ekspansion og så nogle utrolig drastiske nedskæringer strøet ud på må og få, uden nogen reel plan og tilsyneladende uden nærmere overvejelser.

Samtidig har man i de sidste år måttet se en meget stærk tendens til centralisering: stadig flere områder inddrages under DVUs og ministeriets styring, der ligeledes er præget af en stærkt stigende detaljeringsgrad. Som DSF har udtrykt det i sin henvendelse til uddannelsesudvalget: ikke alene den egentlige økonomiske styring, uddannelsernes art og overordnede struktur, men også detaljerne i de enkelte uddannelsers indhold og tilrettelæggelse afføder ofte langvarig brevveksling, argumentation og forhandling. Måske skulle